

«Estem contents de ser cristians!»

» aquesta imatge parla

«Parròquies, comunitats i moviments proclamem la fe». També hi hagué una participació de les escoles cristianes. Un moment especialment expressiu fou el que recull la foto: un grup de joves de l'Esbart dels Lluïsos d'Horta, amb una dansa, entrà una torxa pel passadís central fins que varen arribar a l'altar i la mostraren a tota l'assemblea. «Aquesta torxa —va dir aleshores el cardenal— simbolitza la fe que hem rebut de Crist i dels apòstols». I tot seguit es va fer la professió de fe amb el cant del «Crec en un Déu», amb música de Mn. Lluís Romeu, tan popular a Catalunya. Els joves cristians de la diòcesi s'uniren a l'acte amb una iniciativa anomenada «Gimcana del Credo».

GLOSSA

Colònies i campaments, llavor de futur

Quan, arribat el mes de juny, parles amb responsables de centres d'esplai o agrupaments escoltes de moviments d'Església —i amb els seus monitors o caps—, no és gens estrany que la conversa derivi cap als campaments i les colònies d'estiu que s'apropen i cap als neguits i treballs que en comporta la preparació. Són unes activitats educatives consolidades, que ofereixen un servei que abraça les necessitats educatives en el lleure d'infants, adolescents i joves i que complementen la formació que els nois i les noies reben a la família, a l'escola, a la parròquia i al moviment.

Caldria que tots els que hi treballen aprofundissin, cada cop més, en el seu compromís educatiu. Vetllar per alguna cosa més que fer unes activitats. Sense activitat no hi ha educació, però l'activisme tampoc no educa. De la mateixa manera que cal animació, l'animació és totalment estèril sense un projecte global. Això significa, doncs, que no s'ha de renunciar mai a cercar una formació global de la persona, en totes les seves dimensions. Cal actuar sempre amb fidelitat a uns ob-

jectius que han de ser fills d'unes opcions assumides interiorment.

Ara bé, només és possible la identitat educativa d'una institució si els que s'hi mouen fan del seu projecte un estil de vida. Un educador veritable no fa d'educador, és educador. Cal renovar diàriament el compromís educatiu que significa ser monitor i, més en concret, d'una entitat d'Església. Només així s'entén que no n'hi ha prou amb l'especialització tècnica, sinó que s'ha d'acceptar íntimament la disposició a fer de la pròpia presència educativa un mestratge: acompanyar la vida d'infants i adolescents tot transmetent les conviccions bàsiques i ensenyant a valorar i actuar amb autonomia personal. Mestratge, en definitiva, que no és possible sense un equilibri personal fruit de l'arrelament en l'Evangeli, en el dir i fer de Jesús i en el testimoni personal. Jesús, model de persona, bon monitor i monitor bo, alegre, motivador, pacient, didàctic... que treballa en equip, que sempre hi és a totes i fins al final. «Fills meus, no estimem amb frases i paraules, sinó amb fets i de veritat» (1Jn 3,18).

Enric Puig i Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Record de Joan XXIII

El passat dia 3 de juny s'han complert cinquanta anys de la mort del papa Joan XXIII, un fet que va commoure el món sencer, que s'havia sentit estimat i diríem que també interpretat pel que fou anomenat *el Papa bo*, com ens ha recordat fa poc el Sant Pare emèrit Benet XVI.

També s'han complert cinquanta anys de la publicació de la més coneguda de les seves encíclics, la *Pacem in terris*, que ha estat qualificada com l'encíclica més important de la història i segurament la que aconseguí un ressò més gran en l'opinió pública mundial.

L'encíclica, que podríem considerar també com el testament del Papa Roncalli per al món, porta la data de l'11 d'abril de l'any 1963, un Dijous Sant, sis mesos després d'haver inaugurat el Concili Vaticà II i quan Joan XXIII ja estava greument malalt. Morí el 3 de juny d'aquell mateix any.

El Papa Joan XXIII (1958-1963), que convocà el Concili Vaticà II

» aquesta imatge parla

Eren els anys de l'anomenada *guerra freda*. L'any 1962 fou el de la crisi dels míssils a Cuba, que enfrontava els Estats Units i Rússia, crisi en què el Papa actuà com a mediador i que al final es va resoldre satisfactòriament. En poc temps, i per causes ben diverses, els tres protagonistes d'aquell esdeveniment que posà el món en perill de viure una guerra nuclear varen desaparèixer de l'escenari públic: Joan XXIII, Kennedy i Khrushov.

Pau VI, aquell mateix any, va dir que «l'herència de Joan XXIII no podia restar tancada en el seu sepulcre». Es referia al Concili Vaticà II i a la seva continuïtat —de fet només se n'havia celebrat la primera sessió—, però també podem pensar que es referia a l'encíclica *Pacem in terris*, dedicada a la pau entre tots els pobles fundada sobre la veritat, la justícia, l'amor i la llibertat, i dirigida com sempre a les jerarquies eclesiàstiques i als fidels d'arreu del món, però també —i per primera vegada— «a tots els homes de bona voluntat».

Amb raó s'ha considerat aquesta encíclica emblemàtica com el testament de Joan XXIII al món. Constitueix una defensa oberta dels drets humans i una proposta perquè aquests drets tinguin un suport polític, com a camí perquè el món pugui assolir una pau veritable. Entre molts altres temes, va tenir un especial ressò la qüestió del tracte donat a les minories, en dir que «cal afirmar, de la manera més explícita, que una acció adreçada a reprimir i sufocar la vitalitat i el desenvolupament d'aquestes minories és una gran violació de la justícia, i ho és molt més si va dirigida a fer-les desaparèixer».

Han passat cinquanta anys, però aquesta encíclica conserva la seva vigència per a un món que cerca la pau, sempre amenaçada, que tanmateix ha d'estar recolzada en el reconeixement de la dignitat intrínseca i dels drets iguals i inalienables de tots els membres de la família humana.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

ENTREVISTA

MIQUEL RAMÓN FUENTES

Premi Bellarmino

Mn. Miquel Ramón és formador del Seminari Conciliar de Barcelona i professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya (URL). Ha defensat la tesi doctoral, *El concepte de funció en biologia. Marc teòric i estudi d'un cas*, a la Universitat Gregoriana de Roma (PUG). Ha rebut el Premi Bellarmino, que s'atorga cada any a les dues millors tesis: una de teologia i una de la resta de facultats.

Què és el Premi Bellarmino?

El nom li ve del cardenal Roberto Bellarmino, un dels primers rectors de la PUG. La meua tesi, de filosofia, pertany al segon grup.

Què tractes a la tesi?

La tesi intenta establir algunes categories per al diàleg entre la filosofia i la biologia. Proposo un exemple de biologia molecular on, tot analitzant-lo des del punt de vista de la filosofia, ens permet veure com la biologia no es redueix exclusivament a les característiques físiques i químiques dels seus components materials, sinó que és necessari també un ordre, una estructura formal que és relativament independent de la matèria, però absolutament necessària per a la seva funcionalitat.

És possible l'entesa entre la ciència i la fe?

Sí que ho és. La fe i la ciència no es contraposen, sinó que són dues formes complementàries de mirar la realitat. Són dos mètodes diferents d'aproximar-nos al món. Passa com amb un quadre: podem limitar-nos a examinar químicament els colors de la seva superfície o bé fer una passa enrere i admirar l'obra en tota la seva esplendor. Un mètode no anul·la l'altre; al contrari, l'enriqueix.

Oscar Bardaji i Martín

JESÚS DE NATZARET

El Parenostre (III)

Santifica el teu nom

El que va començar per a Moisès a la vora de la bardissa ardent en el desert del Sinaí, s'acaba en la bardissa ardent de la creu. Realment, podem adreçar la paraula a Déu en el seu Fill encarnat. Ell forma part del nostre món. Ell s'ha lliurat a les nostres mans. Així, entenem què volem dir quan demanem que sigui santificat el nom de Déu. Es pot abusar del nom de Déu, i d'aquesta manera podem desfigurar la imatge de Déu. Com més ell es dona a les nostres mans, més podem eclipsar la seva llum.

Martin Buber va dir un dia que, a la vista de tots els abusos infames comesos en el nom de Déu, l'home ja hauria d'haver perdut el valor d'invocar-lo. Però ja no parlar més d'ell seria rebutjar clarament l'amor que ens ofereix. Només amb la més gran veneració, diu Buber, podríem recollir els fragments del seu nom profanat i intentar així purificar-lo. Nosaltres sols no ho podem fer, això. Només podem pregar que ell mateix no deixi que s'apagui la llum del seu nom en aquest món.

Aquesta petició és també per a nosaltres un gran examen de consciència: com tracto jo mateix el sant nom de Déu? Em presento temorós davant el misteri de la bardissa ardent, davant la seva incomprendible proximitat, encara més davant la seva presència en l'eucaristia, que realment és posar-se a les nostres mans? Vetlló per evitar que la santa companyia de Déu amb nosaltres no s'abaixi en el llot, sinó que ens alci a la seva santedat i puresa?

Joseph Ratzinger-Benedict XVI

(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

«El segle XXI serà místic o no serà»

Per més que alguns dels nous fenòmens facin basarda, no s'ha de demonitzar el reencantament postmodern, ja que en conjunt posa de manifest l'anhel d'Absolut que impregna la condició humana. Malgrat els re-cels que desvetllen les noves religiositats, el cristianisme no pot desapropiar aquesta oportunitat per enriquir-se i alhora compartir la seva experiència.

Les espiritualitats alternatives el poden ajudar a adonar-se del valor de l'experiència espiritual i recuperar així el patrimoni místic conservat en la seva tradició. Cal completar la intuïció d'André Malraux, segons la qual «el segle XXI serà místic o no serà», amb la corresponent de Karl Rahner: «El cristià del segle XXI serà místic o no serà.»

El nou context facilita el camí de diàleg del cristianisme amb les altres grans tradicions religioses. Potser sigui el moment de descobrir en els altres creients no pas uns veïns incòmodes, sinó uns companys de viatge amb qui avançar junts pel camí vers l'Etern.

D'altra banda, el cristianisme no pot renunciar als avenços de la modernitat, que ha de continuar nodrint-ne el pensament. El discurs de la Il·lustració no està ni de bon tros esgotat. Fins i tot és possible que els cristians l'hagin de preservar tal com van fer amb el llegat clàssic durant l'edat mitjana.

Josep Otón

(El reencantament postmodern. Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La Paraula de Déu és l'estrella polar que ens assenyala la ruta

Sortides de la crisi. Propostes per a una economia solidària». Aquest va ser el tema de l'última sessió del seminari «Societat, creença, pensament», a la Sala Pere Casaldàliga (Claret). L'enfocament va ser l'ésser humà amb una vida digna. La paràbola del Bon Samarità va il·luminar la temàtica.

Per a un jueu, qui és el proïme! És tot membre del poble de Déu (*Ex 20,16s*). Per a aquesta paràbola, tothom qui s'atansi als altres amb amor és veritable proïme, encara que sigui un estranger. El sacerdot i el levita, experts en la llei, passen de llarg. El seu cor no estava convertit al Déu de la misericòrdia. Al contrari, el qui estima, paradoxalment, és un samarità, un estranger odiat pels jueus. És veritat que ell no té els coneixements de la llei que tenen els sacerdots i els levites, però se'n compadís. Té un cor compassiu que sap expressar-se a través d'un amor eficaç. L'amor compassiu (*Lc 10,37*) davant els pobres i els pecadors és, segons Lluc, un dels trets de Déu (*Lc 1,54; 6,36*) i l'explicació que Jesús adopta davant els pobres i pecadors (*Lc 17,13; 18,38*). Aquesta misericòrdia, cal que passi damunt de qualsevol altra consideració en la vida concreta dels deixebles de Jesús. En aquest gest del samarità, l'Església de tots els temps hi reconeix un aspecte fonamental de la seva missió: la d'aixecar tots els homes i les dones caiguts pels camins de la història.

P. Ignasi Ricart, claretia

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 10. ■ Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [2Co 1,1-7 / Sl 33 / Mt 5,1-12]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.
- 11. ■ Dimarts** [Ac 11,21b-26;13,1-3 / Sl 97 / Mt 5, 13-16]. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí; santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858).
- 12. ■ Dimecres** (□ Tortosa) [2Co 3,4-11 / Sl 98 / Mt 5,17-19]. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana.
- 13. □ Dijous** [2Co 3,15-4,1.3-6 / Sl 84 / Mt 5,20-26]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prev.
- 14. ■ Divendres** [2Co 4,7-15 / Sl 115 / Mt 5,27-32]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC).
- 15. ■ Dissabte** [2Co 5,14-21 / Sl 102 / Mt 5,33-37]. Sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, verge.
- 16. ■ † Diumenge vinent**, XI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [2Sa 12,7-10.13 / Sl 31 / Ga 2, 16.19-21 / Lc 7,36-8,3 (o més breu: 7,36-50)]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. IV); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, màrtir.

DIUMENGE X DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 17,17-24)

En aquells dies, el fill d'una dona, mestressa de casa, es posà malalt, i la malaltia s'agreuà tant que el noi expirà. La dona digué a Elies: «Per què et ficaves amb mi, home de Déu? Veig que has vingut a casa meua per fer presents a Déu les meves culpes i fer morir el meu fill». Ell li digué: «Dóna-me'l». Elies el prengué dels braços de la mare, el pujà a l'habitació de dalt, on ell vivia, el posà al seu llit i cridà al Senyor: «Senyor, Déu meu, ¿fins a la viuda que m'acull, li feu aquest mal de fer morir el seu fill?» Després s'estirà tres vegades sobre el noi i cridà al Senyor: «Senyor, Déu meu: feu, si us plau, que l'ànima d'aquest noi torni dintre d'ell». El Senyor escoltà el crit d'Elies: l'ànima del noi tornà dintre d'ell, i recobrà la vida. Elies el prengué, el dugué de l'habitació de dalt a la planta baixa de la casa, el donà a la seva mare i li digué: «Mira, el teu fill és viu». La dona digué a Elies: «Ara sé de cert que ets un home de Déu i que són del Senyor les paraules que anuncies.»

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor! / M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics: / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, / quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida. R

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; / ajudeu-me, Senyor. / Heu mutat en joia les meves penes. / Senyor, Déu meu, us lloa- ré per sempre. R.

Resurrecció del fill de la viuda. Miniatura del Missal del cardenal Cisneros, Biblioteca Nacional (Madrid)

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 1,11-19)

Germans, vull que ho sapigieu: la Bona Nova que us vaig anunciar no ve dels homes, perquè no l'he rebuda de cap home ni l'he apresada de ningú: l'he rebuda per una revelació de Jesucrist. Ja heu sentit parlar del meu comportament en el judaisme: amb quina fúria jo perseguia l'Església de Déu i l'atropellava; sobrepassava dins el judaisme molts compatriotes de la meua edat, ja que era molt més zelós de les tradicions dels meus pares. Però Déu m'havia escollit des de les entranyes de la mare i m'havia cridat per la seva gràcia. Quan a ell, doncs, li semblà bé, em revelà el seu Fill, perquè jo l'anunciés als qui no són jueus. Tot seguit, sense haver consultat cap home de carn i sang, sense haver pujat a Jerusalem a trobar els qui ja eren apòstols abans que jo, me'n vaig anar a l'Aràbia, i d'allà vaig tornar a Damasc. Només tres anys més tard vaig pujar a Jerusalem per conèixer Quefes i vaig passar quinze dies amb ell. Dels altres apòstols no en vaig veure cap, fora de Jaume, el germà del Senyor.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 7,11-17)

En aquell temps Jesús se n'anà a un poblet anomenat Naïm. L'acompanyaven els deixebles i molta gent. Quan s'acostaven a l'entrada del poble es trobà que duïen a enterrar un mort, fill únic d'una mare viuda. Molta gent del poble acompanyava la mare. Així que el Senyor la veié, se'n compadi i li digué: «No ploris». El Senyor s'acostà al fèretre i li posà la mà al damunt. Els qui el portaven s'aturaren, i ell digué: «Jove, aixeca't». El mort es posà assegut i començà a parlar. I el Senyor el donà a la seva mare. Tots quedaren esglaiats i glorificaven Déu. La gent deia: «Ha aparegut entre nosaltres un gran profeta». Deien també: «Déu ha visitat el seu poble». Per tot el país dels jueus i per tota la rodalia s'escampà aquesta anomenada de Jesús.

▶ Lectura del libro primero de los Reyes (1Re 17,17-24)

En aquellos días cayó enfermo el hijo de la señora de la casa. La enfermedad era tan grave que se quedó sin respiración. Entonces la mujer dijo a Elías: «¿Qué tienes tú que ver conmigo?, ¿has venido a mi casa para avivar el recuerdo de mis culpas y hacer morir a mi hijo?». Elías respondió: «Dame a tu hijo». Y tomándolo de su regazo, lo subió a la habitación donde él dormía y lo acostó en su cama. Luego invocó al Señor: «Señor, Dios mío, ¿también a esta viuda que me hospeda la vas a castigar haciendo morir a su hijo?». Después se echó tres veces sobre el niño, invocando al Señor: «Señor, Dios mío, que vuelva al niño la respiración.» El Señor escuchó la súplica de Elías: al niño le volvió la respiración y revivió. Elías tomó al niño, lo llevó al piso bajo y se lo entregó a su madre diciendo: «Mira, tu hijo está vivo.» Entonces la mujer dijo a Elías: «Ahora reconozco que eres un hombre de Dios y que la palabra del Señor en tu boca es verdadera.»

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensaltaré, Señor, porque me has librado, / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles, suyos, / dad gracias a su nombre santo; / su cólera dura un instante, / su bondad de por vida. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí, / Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas; / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Ga 1,11-19)

Os notifico hermanos que el evangelio anunciado por mí no es de origen humano; yo no lo he recibido ni aprendido de ningún hombre, sino por revelación de Jesucristo.

Habéis oído hablar de mi conducta pasada en el judaísmo: con qué saña perseguía a la Iglesia de Dios y la asolaba, y me señalaba en el judaísmo más que muchos de mi edad y de mi raza, como partidario fanático de las tradiciones de mis antepasados. Pero cuando Aquel que me escogió desde el seno de mi madre y me llamó a su gracia, se dignó revelar a su Hijo en mí, para que yo lo anunciara a los gentiles, en seguida, sin consultar con hombres, sin subir a Jerusalén a ver a los Apóstoles anteriores a mí, me fui a Arabia, y después volví a Damasco.

Más tarde, pasados tres años, subí a Jerusalén para conocer a Pedro, y me quedé quince días con él. Pero no vi a ningún otro Apóstol excepto a Santiago, el pariente del Señor.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 7,11-17)

En aquel tiempo, iba Jesús camino de una ciudad llamada Naïm, e iban con él sus discípulos y mucho gentío. Cuando estaba cerca de la ciudad, resultó que sacaban a enterrar a un muerto, hijo único de su madre, que era viuda; y un gentío considerable de la ciudad la acompañaba. Al verla el Señor, le dio lástima y le dijo: «No llores.» Se acercó al ataúd (los que lo llevaban se pararon) y dijo: «¡Muchacho, a ti te lo digo, levántate!» El muerto se incorporó y empezó a hablar y Jesús se lo entregó a su madre. Todos, sobrecogidos, daban gloria a Dios diciendo: «Un gran Profeta ha surgido entre nosotros. Dios ha visitado a su pueblo.» La noticia del hecho se divulgó por toda la comarca y por Judea entera.

COMENTARI

Jove, aixeca't

El relat evangèlic ens rememora la resurrecció d'un jove difunt, fill d'una vídua del poblet galileu de Naïm, a prop del Tabor.

Ja a l'Antic Testament els profetes Elies i Eliseu havien estat protagonistes de la resurrecció de joves, fills de mares desconsolades. Un d'aquests relats el llegim avui com a primera lectura i preparació de l'evangeli.

El profeta Elies amb la seva pregària confiada i els seus gestos d'escalf retorna l'ànima al jove difunt. Això provoca la confiança de la mare en el profeta, que queda ratificat com a enviat del Senyor.

Jesús porta a plenitud l'Antic Testament. Si el profeta Elies revivifica el noi amb els gestos i la pregària, Jesús ressuscita el difunt amb la força de la seva paraula; el seu mot d'ordre resulta efectiu. Mentre el profeta prega Déu, l'únic que pot retornar a la vida un difunt, Jesús, en canvi, per la seva voluntat, expressada en l'ordre que dóna, és el qui ressuscita el jove.

La reacció de la gent resulta lògica. Una tal manifestació de poder diví provoca, alhora, l'esglai i la lloança. L'esglai perquè obre la porta a un poder totalment transcendent a les possibilitats humanes. La lloança perquè aquest poder apareix com a benèfic i salvador de les febles humanes.

El relat conclou amb una confessió de fe per part de la gent: Déu ha visitat el seu poble. La «visita de Déu» és una expressió de l'Antic Testament per significar la decisió de salvar el poble en una situació difícil: així, Déu visita el poble esclau a l'Egipte, i el visita igualment quan els enemics el mantenen subjugat, per tal de salvar-lo. En Jesús, Déu ha visitat i redimit el seu poble. D'aquesta manera, la profecia de Zacaries, el pare de Joan Baptista, s'ha acomplert (cf. Lc 1,68.78).

En Jesús se'ns fa present el Déu de la vida que vol que la humanitat sofrent s'aixequi de les seves nafres, i, per això, també nosaltres el lloem.

Jordi Latorre, SDB

AGENDA

L'agenda més completa de la diòcesi la trobareu al web, o bé enfocant el telèfon mòbil en aquest codi QR que hi enllaça directament.

ACTES I CONFERÈNCIES

Adoració nocturna a la Sagrada Família. Dijous 13 de juny, a la cripta, de 20.15 (missa) fins a 23 h. Hi haurà confessors. Inscripció torns: t. 662 198 630 (Juan Ribas), www.sagradafamiliadoracio.com. El passat 9 de maig vam celebrar el 2n aniversari de l'adoració a la Sagrada Família. Així mateix, l'anterior oració i aquesta queden integrades en les 40 hores d'Adoració continuada.

Unión Adoradoras de las R. Esclavas Sagrado Corazón (c/ Mallorca, 232). El 20 de junio (12 h), oración ante el Santísimo seguida de eucaristía y celebración de fin de curso.

Conferència sobre la Sábana Santa de Turín. A cargo de Jorge Manuel Rodríguez, director del Centro Español de Sindonología, el día 15 de junio (17 h) en Salesianos (c/ Rocafort, 42). Organiza: Amigos de Tierra Santa, t. 932 022 757.

78è aniversari de l'Associació Alcohòlics Anònims. Dia 10 de juny (19 h), a l'Escola Superior d'Engi-

DIETARI DEL PAPA FRANCESC

La novetat en el govern de l'Església: un consell internacional de vuit cardenals

Al cap d'un mes d'ésser elegit, el papa Francesc va nomenar vuit cardenals vinguts dels cinc continents perquè l'assessorin en el govern de l'Església. És un altre pas decisiu fet per l'Església després del Vaticà II, que va establir que, junt amb el Papa, tots els bisbes són corresponsables de l'Església universal gràcies a l'ordenació episcopal que els fa successors dels Apòstols. A aquesta decisió, que als ulls dels pares conciliaris era la reforma per excel·lència de l'Església, respon aquesta proposta del papa Francesc.

En l'agenda, doncs, d'aquest consell hi haurà com a punts centrals el govern de l'Església i la Cúria romana, amb el Sínode dels Bisbes, les Conferències episcopals i la relació de cada bisbe amb el papa. Serà un òrgan sinodal que exercirà el consell, no com un contrapoder democràtic, sinó com a expressió de les esglésies en els cinc continents per ajudar el bisbe de Roma en el seu ministeri d'animar la comunió del col·legi episcopal i de les esglésies en funció de l'evangelització i de la unitat de la fe. Heus ací una nova i preciosa constatació de la preocupació prioritària per totes les esglésies diocesanes i per la seva corresponsabilitat en l'Església catòlica del nou bisbe de Roma, el papa Francesc!

Dr. Salvador Pié

nyers (av. Diagonal, 647). Informació: t. 933 177 777.

Congrés internacional sobre els últims anys de la vida de Pau. Tindrà lloc a Tarragona, del 25 al 29 de juny. Les persones interessades s'han d'inscriure a través del web de l'ISCR Sant Fructuós: www.in-saf.cat, o al t. 977 23 38 33.

EXERCICIS I RECESSOS

Casa d'espiritualitat Maria Antònia París, missioneres claretianes. Exercicis espirituals, del 15 al 23

de juny, amb el P. Josep M. Villarubias, CMF (c/ Major de Sarrià, 169; t. 932 937 212, c/e: misionerassarria@gmail.com).

LLIBRES

Consells del doctor per a pares principiants. Aquest és el títol del llibre del Dr. Paulino Castells per a pares d'infants de 0 a 3 anys. Edicions en català

Nou bisbe de Tortosa

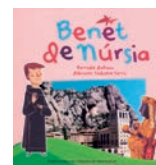
El 17 de maig el Sant Pare nomenà nou bisbe de Tortosa Mons. Enric Benavent Vidal (Quatretonda, València, 1959). Prendrà possessió de la diòcesi el dissabte 13 de juliol, a les 11 h, a la catedral de Tortosa. Fins ara era bisbe auxiliar de València. És doctor en teologia per la Universitat Gregoriana.

i en castellà. L'autor és doctor en medicina i cirurgia per la Universitat de Barcelona i professor de psicologia a la Universitat Abat Oliba-CEU de Barcelona. Amb aquest i altres llibres l'autor posa la seva llarga experiència mèdica, humanística i cristiana al servei de les famílies. El nostre Full publicarà pròximament una sèrie d'articles del Dr. Castells extrets d'aquest llibre.

Història de Sant Benet.

El llibre *Benet de Núrsia*, de Publicacions de l'Abadia de Montserrat, té la particularitat d'estar escrit en clau montserratina i explica als infants qui fou el fundador dels benedictins. Text del P. Bernabé Dalmau i dibuixos de Sebastià Serra. Altres volums de la col·lecció estan dedicats a Francesc d'Assís, Roger de Taizé i Teresa de Calcuta.

PALABRA Y VIDA

Recuerdo de Juan XXIII

El pasado día 3 de junio se han cumplido cincuenta años de la muerte del papa Juan XXIII, un hecho que conmovió al mundo entero, que se había sentido amado y podríamos decir que también interpretado por el que fue llamado *el Papa bueno*, como nos ha recordado recientemente el Papa emérito Benedicto XVI.

También se han cumplido los cincuenta años de la publicación de la más conocida de sus encíclicas, la *Pacem in terris*, que ha sido considerada como la encíclica más importante de la historia y seguramente la que consiguió un eco mayor en la opinión pública mundial.

Esta encíclica, que cabe calificar también como el testamento del Papa Roncalli para el mundo, lleva la fecha del 11 de abril del año 1963, un Jueves Santo, a los seis meses de haber inaugurado el Concilio Vaticano II y cuando Juan XXIII ya se encontraba gravemente enfermo. Murió el 3 de junio de aquel mismo año.

Eran los años de la llamada *guerra fría*. El año 1962 fue el de la crisis de los misiles de

Cuba, que enfrentó a EE.UU. y Rusia, crisis en la cual el Papa actuó como mediador y que al final pudo resolverse satisfactoriamente. En poco tiempo, y debido a unas causas muy diversas, los tres protagonistas de aquel acontecimiento que puso al mundo ante el peligro de vivir una guerra nuclear desaparecieron de la escena pública: Juan XXIII, Kennedy y Kruschev.

Pablo VI, aquel mismo año, dijo que «la herencia de Juan XXIII no podía quedar encerrada en su sepulcro». Se refería al Concilio Vaticano II y a la continuación del mismo —de hecho, sólo se había celebrado la primera sesión—, pero también podemos pensar que se refería a la encíclica *Pacem in terris*, dedicada a la paz entre todos los pueblos, una paz fundada sobre la verdad, la justicia, el amor y la libertad, y dirigida, como siempre, a las jerarquías de la Iglesia y a los fieles de todo el mundo, pero también —y por primera vez— «a todos los hombres de buena voluntad».

Con razón, esta encíclica emblemática ha sido considerada como el testamento de Juan XXIII

al mundo. Constituye una abierta defensa de los derechos humanos y una propuesta para que estos derechos cuenten con un apoyo político, como camino para que el mundo pueda alcanzar una paz verdadera. Entre muchos otros temas, tuvo una especial resonancia la cuestión del trato dado a las minorías, cuando sostiene que «hay que afirmar, de la manera más explícita, que una acción dirigida a reprimir y sofocar la vitalidad y el desarrollo de estas minorías es una gran violación de la justicia, y lo es mucho más si va dirigida a hacerlas desaparecer».

Han pasado cincuenta años, pero esta encíclica conserva su vigencia para un mundo que busca la paz, siempre amenazada, pero que sin embargo ha de estar fundamentada en el reconocimiento de la dignidad intrínseca y de los derechos iguales e inalienables de todos los miembros de la familia humana.

† **Luís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona

laSalle AR Utilitzeu el QR per descarregar-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android

Apunteu el vostre dispositiu a la fotografia que contingui la icona i descobriu-ne el contingut multimèdia